

Udgifter:

Til a—e. Som i Finanslovforslaget for 1890—91.

Til 2—3. Som i Finanslovforslaget for 1890—91.

Til 4. Fra Konsistorium har man modtaget Andragende, hvori det anholder om, at den Afgift, der for Tiden af forskellige under Universitetetsbestyrelsen bestyrede Legatmidler svares til Universitetets Kasse som Bederlag for de med deres Bestyrelse forbundne Udgifter maa bortfalde.

Denne Afgift — der nu svares med $\frac{1}{32}$ af Renten af de fleste Universitetslegater, jfr. Anmærkningerne til Forslaget til Finansloven for 1888—89 S. 247—48 — blev først paalagt Legaterne i 1801, medens der tidligere ikke erlagdes nogen saadan Afgift af dem, hvorimod der for Konsistoriums og Eforernes Administration ved forskellige Legater var henlagt nærmere bestemte Beløb dels til Professorernes Distributs, dels til de paagældende Eforer. Først i det nævnte Aar 1801, da der ved Reskript af 2den Oktober blev oprettet et Bogholderkontor ved Bestyrelsen, blev der lagt en Afgift paa Legaterne til Bestridelse af Udgifterne ved Bestyrelsen, hvilken Afgift da jattes til $\frac{1}{8}$ pCt. af alle Legatkapitalerne, men ved kongelig Resolution af 18de Oktober 1824 forhøjedes til $\frac{1}{4}$ pCt. Fra 1836 beregnedes der i Afgift i Stedet for $\frac{1}{4}$ af Kapitalen $\frac{1}{16}$ af Renten, men denne Afgift blev derefter ved kongelige Resolution af 3die September 1852 nedsat til $\frac{1}{32}$ af Renten indtaget for F. L. Smiths Legats Bedkommende, for hvilket Legat Afgiften først efter Salget af dets Fordegods og den derved indtraadte Lettelse i dets Bestyrelse ved Kirke- og Undervisningsministeriets Skrivelse af 21de Juni 1880 og Tillægsbevillingsloven for 1881—82 nedjattes til samme Størrelse som for de øvrige Legater. Ved de Forhandlinger, der gik forud for Afgiftens nævnte Nedsættelse i 1852, var der Spørgsmaal om dens fuldstændige Ophævelse, men denne saavel som en videre gaende Nedsættelse end den, der skete, blev ikke til noget, væsentlig fordi man da endnu ikke havde opgivet Tanken om, at Universitetet ved Hjælp af ekstraordinære Tilskud af og til fra Kommunitetet maatte og burde kunne opretholde Balancen mellem sine Indtægter og Udgifter, og man derfor var betænkelig ved i større Omfang, end det skete, at give Afkald paa den Indtægt, Universitetet fik ved Afgiften.

Da dette Hensyn nu ikke længere kan have nogen Betydning, efter at Universitetets Understud dækkes af Statskassen, saaledes at der ikke længere kan tillægges den Omstændighed, at Universitetet ved Afgiftens Ophævelse taber en forholdsvis ubetydelig Indtægt, nogen Vægt, for saa vidt andre væsentlige Hensyn maatte tale for Ophævelsen, har Konsistorium som nævnt nu genoptaget Spørgsmaalet om Afgiftens fuldstændige Bortfalden, idet det til Støtte herfor har anført, dels at Afgiften uden at være af synderlig Betydning for Universitetets hele Økonomi — den udgør henved 3,450 Kr. — er temmelig følelig for de fleste af Legaterne, hvis Virksomhed derved ikke lidet indskrænktes, og dels at denne Virksomhed i Almindelighed gaar ud paa at fremme Universitetets eller i alt Fald med dette i nær Forbindelse staaende Øjemed, saaledes at man ikke kan eller bør lægge det Synspunkt til Grund, at Universitetet er behjælpet med Legaterne, som derfor maa betale for at blive administrerede, idet Forholdet i Virkeligheden er det, at Universitetet er taknemmeligt for hvert Legat, der stiftes til Fordel for dets studerende eller andre Universitetsøjemed. Det har derfor al Grund til at opmuntre private til paa denne Maade at træde supplerende til, og, medens man ganske vist maa sige, at der ikke er nogen Retgrund for Legatstiftere til at fordrø fri Administration af de af dem stiftede Legater, er der megen Grund fra Universitetets eget Standpunkt til saa vidt muligt at indrømme en saadan. Konsistorium har derhos fremhævet, at henved $\frac{2}{3}$ af den samlede Afgift, der for Tiden svares af Legaterne til Universitetet, er til Byrde for Legater, der direkte virke til Gavn for de studerende, og at ca. 400 Kr. af Afgiften falder paa Legater, der virke i videnskabeligt Øjemed, saaledes at disse Legaters Formaal ligefrem maa føre til at fritage dem for den paagældende Afgift, men at det da ogsaa maa anses for rigtigt at gennemføre Principet om Fritagelse for Afgiften og saaledes hæve den ogsaa for den resterende mindre Del af Universitetets Legatindtægter. Denne Del af Legatindtægterne er vel i det væsentlige bestemt til Anvendelse i Øjemed, der maa siges at være mere hjerntliggende, men det maa paa den anden Side bemærkes, at de paagældende Legater tillige virke for Formaal, der direkte eller indirekte ere i Universitetets Interesse, saaledes at det med Føje kan gøres gældende, at Universitetet som Erkendtlighed for den Vistand, disse Legater hde